

βρέχων αὐτόν) Μῆλ. Ἀβούτηχτον ἐπιγα τὴν καῖβεν (ἄβ. ἔπια τὸν καφέν) Κερασ. Τόπος ἀβούτ-τητος (μέρος θαλάσσης, ὅπου δὲν κατεδύθη τις διὰ κολύμβημα ἢ ἄλλην αἰτίαν) Σύμ. || Φρ. *Ἡῶσαν τὰ ἀβούτ-τητα* (ἐν τῇ σπογγαλιείᾳ ἐπὶ πυθμένος ἀνεκμεταλλεύτου θαλάσσης) Σύμ.

ἄβουτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄβουτ-τος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτῶ*, παρ' ὃ καὶ *βουτ-τῶ*.

Ὁ μὴ ἱκανὸς εἰς τὸ βούτημα, ὁ ἀνίκανος πρὸς κατάδυσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ δύτου σπογγαλιέως.

ἀβουτούλωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτουλῶνω*.

Ὁ μὴ μεστωμένος, ἄωρος, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν: *Δὲν τρώεται τ' ἀραποσίτι, εἴν' ἀκόμη ἀβουτούλωτο*.

ἀβουτύρωτος ἐπίθ. Κρήτ. κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτυρώνω*.

Ὁ μὴ ἔχων βούτυρον, ὁ μὴ ἡρτυμένος ἢ ἀλειμμένος διὰ βουτύρου ἔνθ' ἄν.: *Ἀβουτύρωτο φαεῖ Κρήτ. Φέττα ἀβουτύρωτη αὐτόθι*.

Ἀβραὰμ ὁ, σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Ἀβραάμ Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἀβράμ Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Δημητσάν. Μεσσ.) κ. ἁ. Ἀβράμης Μεγίστ. Ἀβράμος Πελοπν. (Οἶν.) Θηλ. Ἀβράμη ἢ, Σάμ.

Ἐβρ. Ἀβραάμ. Τὸ Ἀβράμ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου Ἐβρ. τύπ. Ἀβραμ (Π. Δ. Γέν. 14, 12-14), ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀβραάμ διὰ συγχωνεύσεως τῶν δύο α. Τὸ θηλ. Ἀβράμη κατ' ἄλλα ὄν. παιδιῶν.

1) Ὁ ἀρχαιότατος γενάρχης τῶν Ἑβραίων ἀναφερόμενος ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Γενέσεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τοῦ ὁποῦν τὸ ὄνομα διὰ τὴν συχνοτάτην μνησίαν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ τῇ καθόλου ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ προσέλαβε τὴν σημ. ὀνόματος ἀνθρώπου εἰς ἄκρον εὐλογηθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ εὐδοκμήσαντος ἔνθ' ἄν.: *Τοῦ παιδίων τὰ ἱρία 'ς σὸν κόλπον τ' Ἀβραὰμ θὰ πάγ'νε* (τῶν παιδίων αἱ ψυχαὶ θὰ πάγουν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραὰμ, δηλ. εἰς τὸν παράδεισον. Πβ. Λουκ. Εὐαγγ. 16, 23 «Ὁρᾷ Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ») Τραπ. || Φρ. *Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ἀβραὰμ* (ἐπὶ παλαιωτάτων γεγονότων καὶ πραγμάτων) Πελοπν. (Λακων.) *Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ* (ἐπὶ ἐνάρξεως φυλάρου καὶ ἀνιάρως διηγίσεως. Πβ. Ματθ. Εὐαγγ. 1, 2) Δημητσάν. *Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ τ' ἀγαθὰ - τὰ καλὰ!* (εὐχὴ) πολλαχ. *Τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ τὰ ἀγαθὰ νὰ κάνῃς-νὰ 'χῃς!* πολλαχ. *Τ' Ἀβράμη τὰ καλὰ νὰ δῇς!* Μεγίστ. *Τ' Ἀβράμ τ' ἀγαθὰ!* (δηλ. νὰ κάνῃς ἢ νὰ ἔχῃς) Ἀρχαδ.Κρήτ. || Ἀσμ.

Χίμα καλῶς ὥρίσατε 'ς τοῦ φίλου μας τὸ σπίτι πῶχει τ' Ἀβραὰμ τὰ καλὰ, τίποτε δὲν τοῦ λείπει

Πάρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον, ἐπών. καὶ τοπων. πολλαχ.

2) Τὸ θηλ. παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖκται σχηματίζουν κύκλον, πλὴν δύο, ὧν ὁ μὲν μένει ἐντὸς αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐκτός. Κατόπιν τῶν τυπικῶν ἀμοιβαίων ἐρωτήσεων αὐτῶν «νὰ μῶ;» καὶ «νὰ βῶ;» ἐξέρχεται ὁ πρῶτος καὶ καταδιώκει τὸν ἄλλον τρέχοντα περὶ τὸν κύκλον καὶ κτυπᾷ αὐτόν διὰ τῆς παλάμης, ὅταν τὸν καταφθάσῃ. Οὗτος διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ καλεῖ ὀνομαστικῶς ἓνα ἐκ τῶν ἄλλων τῶν σχηματι-

ζόντων τὸν κύκλον, ὅστις ἀρχίζει νὰ καταδιώκῃ τὸν τέως καταδιώκοντα, ἐνῶ ὁ καταδιωκόμενος καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ἐκ τοῦ κύκλου ἀποχωρήσαντος. Οὕτως ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιὰ.

ἀβράδγαστα ἐπίρρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀβράδγαστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ βραδυνάσῃ ἔνθ' ἄν.: *Ἀβράδγαστα 'ν' ἀκόμα Ἀπύρανθ*.

ἀβράδγαστος ἐπίθ. Ἰων. (Σμύρν.) Κάρπ. Πελοπν. (Λακων.) ἀβράδᾱστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀβράδγαςτος Πελοπν. (Ἡλ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ρ. *βραδνάζω*.

Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἐσπέρας, ὁ μὴ προλαβὼν νὰ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν ἔνθ' ἄν.: *Ἀβράδᾱστοι ἔρθαμε* (ἤλθομεν προτοῦ βραδυνάσῃ) Τραπ. || Φρ. *Ὡ τὸν ἀβράδγαστο!* (ὡ ποῦ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὸ βράδυ, ἦτοι νὰ ἀποθάνῃ πρὶν βραδυνάσῃ! Ἀρὰ) Κάρπ. *Ἀβράδγαστος νὰ 'σαι!* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σμύρν. *Νὰ μὴ τὸν εὔρῃ ὁ χρόνος τὸν ἀβράδγαγο!* (σύμφυρ. δύο ἄρῶν, νὰ μὴ τὸν εὔρῃ ὁ χρόνος! καὶ τὸν ἀβράδγαγο!) Σουδεν. (Συνών. ἀβράδγωτος. Πβ. ἀχρόνιστος.) || Φρ. *Ἀβράδγαστη μέρα* (ἡμέρα ἀποφράς) Κάρπ. Ἀντίθ. *νύχτα ἀξημέρωτη*.

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβράδγαγους τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀβράδγωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βραδνώνω*.

Ὁ μὴ φθάνων εἰς τὸ βράδυ, ὁ μὴ προλαμβάνων νὰ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν: Φρ. *Ὡ τὸν ἀβράδγωτο ποῦ νὰ μὴ βραδυνώσῃ!* (ν' ἀποθάνῃ πρὶν βραδυνάσῃ. Ἀρὰ) Μάν. *Ὡ τὸν ἀβράδγωτο!* Λακων. Συνών. ἀβράδγαστος.

ἄβρακος ἐπίθ. Βάρν. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἡλ. Πάτρ.) κ. ἁ. ἄβρακους Ἡπ. Θεσσ. κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *βράκα, βρακί*.

Ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ φορῶν βρακί καὶ μεταφ. ὁ πάμπτωχος ἔνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἀπόχτησ' ὁ ἄβρακος βρακί, | κάθε ὥρα καὶ τὸ λύ'

(ἐπὶ τοῦ ἀνικάνου νὰ κάμῃ τὴν προσήκουσαν χρῆσιν τῆς ἐξουσίας ἢ τοῦ πλούτου καὶ ἐπιδεικνύοντος αὐτὸν πανταχοῦ) Ἡπ. *Ἀβρακος βρακί σὰν εἶδε; ἀπὸ τῆ χαρά του ἐχέστη* Κέρκ. Πβ. ἀβράκωτος 1. Συνών. ξεβράκωτος.

ἀβρακωτῖνα ἢ, Πόντ. (Οἶν.) ἀβρακωτῖνα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀβράκωτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῖνα.

Ἡ στερουμένη ἢ ἡ μὴ φοροῦσα βρακί, ἐμπαικτικῶς ἔνθ' ἄν.: *Μουρὴ ἀβρακωτῖνα, δὲ ἀρέϊσι κονμμάτ'!* Ἰμβρ. Συνών. ξεβρακωτῖνα.

ἀβράκωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Βιθυν. Κάρπ. Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἁ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) Σύμ. Χίος κ. ἁ. ἀβράκωτους Ἡπ. Μακεδ. ἀβράκωτο Καππ. (Ἀραβάν.) ἀναβράκωτος Κύπρ. Χίος.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀβράκωτος. Ὁ τύπ. ἀναβράκωτος καὶ παρὰ Μαχαιρ. 157 (ἐκδ. Miller-Sathas) «ἠῦρεν τὸν τυλιμένον τὸ αἷμα του, ἀναβράκωτον καὶ κομμοκέφαλον»

